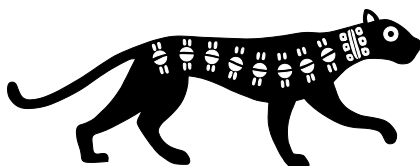

Kukulkans Meesterplan

Boek I

DE JAGUARKRIJGER

Peter Varg

Proloog

Coya en zijn familie leefden lang geleden, in de begindagen van het mensenras. Met het goddelijke vuur dat hij gestolen had, verwarmde Coya de grot waar ze woonden. Van steen en been maakte hij wapens om prooien te doden en om de zijnen te beschermen. Soms maakte hij muziek op een eenvoudige fluit, gesneden uit de beenderen die hij vond tussen het slachtafval. Met zijn vrolijke wijsjes amuseerde hij de kleine gemeenschap. Hij had alles en toen hij alles had kwamen de dromen. Vreemde beelden sijpelden in zijn geest wanneer hij in het hypnotische spel van de vlammen staarde. Hij begreep niet wat hij zag, maar het vulde zijn hart met verrukking. Tijdens de dag dwaalde hij lusteloos rond. Zijn familieleden vroegen wat er met hem gebeurde, maar zijn woorden schoten tekort. Hun taal was nog te ruw en de juiste woorden zouden pas duizenden jaren later geboren worden. Helemaal alleen liep hij de bergen in, op zoek naar antwoorden.

Vele dagen bleef hij boven op de berg zonder eten en drinken. Hij droomde hoe de god Bahlam, in de gedaante van een grote jaguar van vuur, zijn lichaam opat zonder dat hij dood ging en Kukulkan, de Gevederde Slang, keek welwillend toe. Bij zijn ontwaken hadden de zielen van mens en jaguar in zijn wezen een evenwicht gevonden. Hij daalde de berg af en was niet meer dezelfde persoon die hij vroeger was geweest. Zijn geur was veranderd en in zijn ogen schitterde een wild vuur. De mannen van zijn familie lieten hem eerst niet toe in de grot, maar hij lachte hun angsten weg. Vroeger was hij één schepsel, vertelde hij hun en nu was hij gezegend door de goden met de kracht van mens en jaguar. Met deze kracht zou hij hen voeden en beschermen. Hij greep de benen fluit en blies een wilde melodie en allen dansen uitbundig rond het vuur.

Jaren gingen voorbij. Coya was een groot leider. Hij kreeg kinderen en zijn kinderen kregen ook kinderen en hij leerde hun in de vlammen te kijken. Sommigen van zijn bloed hadden echt talent. Zij schouwden in het vuur de toekomst en het verleden. Hij sprak over het verbond dat in hem bestond tussen Coya en Jaguar. Tijdens de lange winternachten bracht hij hun de rituelen en de liederen bij waarmee ze de brandende jaguar naar zich toe konden lokken. Steeds meer jongens en meisjes van zijn nageslacht werden herboren met de ziel van een mens en de ziel van een jaguar. De stam van de jaguarkrijgers was een feit en ze beschermden het volk van Coya tegen vijanden van vlees en bloed en tegen kwaadaardige geesten.

Op een dag stond de kleinzoon van Coya op de berg waar zijn grootvader was opgegeten door de brandende jaguar zonder te sterven. Met de kracht van mens en jaguar en de gave van een ziener keek hij rond. Voor het eerst werd hij zich bewust van de bezielende energie die alles met elkaar verbond. In zijn hart groeide de wens om meer te zijn dan een redeloos beest. De volgende nacht droomde hij van de slang Kukulkan. Kukulkan verscheen voor hem, eerst als een vurige bliksem die hemel en aarde verbond; vervolgens als een gevleugelde ouroboros of staarteter, de eeuwige cirkel, het symbool voor de oneindige kringloop van het leven. Ten slotte nam de Gevederde de gedaante aan van een oude indiaan en tekende een ster op zijn voorhoofd. Dat was het begin van het pact van de ster tussen drie groepen: de slangengod, de mensheid en de jaguars. Kukulkan beloofde in dit pact dat hij de Coya's zou beschermen, zolang hij door deze daad het voortbestaan van de mensheid of het universum niet in gevaar bracht.

De Coya's groeiden in wijsheid en in kracht en werden talrijker dan de zandkorrels in de woestijn.

Zo weefde de Gevederde Slang met oneindig geduld de lotslijnen van jaguar en mens samen. Hij maakte van hen wapens die hij zou gebruiken in zijn strijd tegen Akash, de Waanzinnige God. Kukulkan was een van de weinige wezens die zich de creatie kon voorstellen, vrij van de

invloed van Akash. Over hem stond geschreven in het heilige boek Popol Vuh dat hij van voor het begin der tijden deelnam aan de schepping.

Hoofdstuk 1

Het visioen van Juan

Juan nam het hoogste pad in de Cordillera de Domeiko om aan zijn achtervolgers te ontkomen. Deze hoogvlakte maakte deel uit van de Andes en lag aan de oostkant van de stad Copiapó. Zelfs voor goed getrainde krijgers was het een moeilijk toegankelijk gebied. Zijn vijand maakte gebruik van beestmensen om hem op te jagen. Daarom was zijn voorsprong klein gebleven, hoewel hij het grootste deel van de nacht op vier poten had gelopen. Hij besloot om een korte rustpauze in te lassen. Totaal uitgeput zou hij zeker geen kans maken tegen hen. Hij speurde de omgeving nauwkeurig af op zoek naar gevaar. Vanuit een kleine grot, die hem zowel beschermde tegen de extreem lage temperatuur als tegen de fluitende wind, had hij een goed zicht over de omgeving.

Na een uurtje rusten merkte hij een beweging op. Een verdwaalde, kreupele lama kwam in zijn richting gestrompeld. Hij lokte het uitgeputte dier met een magische spreuk, wat eigenlijk afbreuk deed aan zijn kwaliteiten als jager. Zijn Coya-voorvaderen zouden hier niet gelukkig mee geweest zijn. Zij zouden deze manier van handelen als onwaardig bestempelen, maar hij was gewond en had het vlees en het bloed van de lama dringend nodig. Het leven op de berg was mooi in zijn eenvoud. Als je de juiste beslissingen nam, bleef je leven en soms moest je daarvoor je oren sluiten voor de dwingende stemmen uit het verleden.

Zijn stam kende haar oorsprong in de Tiahuanaco-beschaving, die ontstond aan de oevers van het Titicacameer in het huidige Boliviaë. Meer dan duizend jaar lang was hun rijk de grootste macht geweest in het zuidelijke deel van de Andes. Maar rond het jaar twaalfhonderd

gebeurde er iets verschrikkelijks. Hun hoofdstad verdween uit deze wereld van het ene moment op het andere.

De stammen die deze prachtige beschaving hadden gevormd gingen elk hun eigen weg. Ze kozen voor de oplossing waarbij het “ieder voor zich” gold en men vertrouwde nog enkel op zijn eigen bloedverwanten. Zo vielen ook de stamverbanden uit elkaar in duizenden kleine families. Na een paar generaties werden zelfs de verhalen over dit eens zo machtige volk opgeslokt door de mist van de tijd.

Eindelijk was het zover ... de prooi was binnen zijn bereik. Als een jaguar sloeg hij toe, snel en dodelijk. Zijn mes verdween in de nek van het beest en hij sneed trefzeker de grootste ader door. Vlug trok hij het nog trillende kadaver zijn kleine grot binnen. Hij trok zijn mes uit het dode dier en liet het warme bloed even in zijn mond spuiten; de rest van de kostbare vloeistof liet hij in een stenen holte in de grond vloeien. Zijn lichaam sidderde in extase. Akash zou hem ook ditmaal niet te pakken krijgen.

Snel en vakkundig stroopte hij zijn prooi. Nog eenmaal verliet hij zijn schuilplaats. Hij gaf eten aan de aarde door het hart van zijn prooi aan de Pachamama te offeren. Door deze kleine daad eerde hij de prooi die voor hem was gestorven en toonde hij zijn dankbaarheid aan Moeder Aarde. ‘Ik open mijn hart vol vreugde voor u, Moeder. Ik dank u voor elke nieuwe dag. Ik neem wat ik nodig heb, niets meer, en ik geef wat ik kan,’ murmelde hij geconcentreerd de oude formule.

Nadat hij zich had gevoed, nam hij eindelijk de tijd om zijn wonden te controleren en te verzorgen, terwijl hij in gedachten terugkeerde naar wat er was gebeurd.

Diego, de hogepriester van de jaguargod Bahlam, had hem de dag voordien bij zich geroepen. Hoog in de Andes waren twee kinderlijkjes gevonden. De kinderen waren onthoofd en hun hart was uit hun lichaam gesneden tijdens een duister ritueel.

‘Een oorlogsverklaring van een drugsbaron?’ vroeg Juan.

Diego keek hem aan en schudde het hoofd. ‘Nee, dit is het werk van een buitenaarder, een Camazotz, een vleermuismonster van voorbij de

poort tussen de werelden. Nadat hij onze aarde betrad, bracht hij in zijn functie van priester een bloedoffer om zijn waanzinnige god te eren en om onze gemeenschap uit te dagen. Ze zijn niet alleen gekomen voor goud of bloed.' De ogen van Diego werden goudgeel terwijl hij orakelde: 'Ze willen het juweel genaamd het Hart van De Jaguar ... en de totale vernietiging van de Coya's!'

Diego vroeg Juan om een jachtgroep te vormen met de jaguarkrijgers, maar hij luisterde al niet meer. Zijn woede had zijn instincten geactiveerd. Niet langer voor rede vatbaar had hij zich door zijn vriend niet meer laten terugroepen. Op zoek naar de vijand liet hij zijn menselijkheid achter en keerde zich naar binnen tot het eeuwige Nu, waar denken en handelen niet van elkaar te scheiden zijn.

Hij doorkruiste snel en trefzeker de bergen via de oeroude jachtpaden en vond het spoor naar het nest van de vijand zonder bewust te zoeken. Misschien kwam het doordat hij niet twijfelde. In de greep van zijn instincten twijfelde hij nooit. Hij werd gedragen door een gevoel van absolute zekerheid dat elke vergissing bij voorbaat leek uit te sluiten.

De vijanden waren talrijk en goed georganiseerd. In het licht van de ondergaande zon vormden zwaarbewapende bewakers een muur tussen hem en de tenten waarin het hoofd van de strijdgroep zich ophield. Juan kwam uit het hol van waaruit hij hen had bespied en sloop tussen de rotsblokken naderbij. Dat uitschot zou hem niet stoppen. Als een schaduw gleed hij door de verdedigingsgordel naar de tenten, zich verstoppend tussen licht en donker. Het ging echt veel te gemakkelijk.

Een sinistere kreet schalde door het vallende duister. Uit de tenten stroomden monsters naar buiten. De tweede en laatste gordel van verdediging rond de priester van de Waanzinnige God was geactiveerd. De mensachtigen van de buitenste gordel die hij al gepasseerd was, richtten hun geweren op hem. Hun niet zo menselijke collega's kwamen toegerold als een zee van klauwen en tanden. Juan koos de verdediging die hij het beste kende en viel aan. In drie hartslagen transformeerde hij in Acab, de zwarte jaguar, zijn metgezel en gees-

tesdier. Met gemak sprong hij over de gedrochten en stormde de grootste tent binnen.

Het stenen beeld van de Camazotz stond in het midden van de tent. Langzaam kwam het tot leven. Tijdens de nacht keerde hij terug tot de staat van vlees en bloed, tot het eerste licht van de dageraad hem weer zou doen verstarren. De tent was heel hoog omdat het beeld zo groot was. De afzichtelijke vleermuizenkop bevond zich wel vier meter boven de grond. Op zijn rug ontplooiden zijn vleugels zich en zijn geklauwde handen en voeten gingen open en dicht ... open en dicht. De stank van de dood die rond hem hing was bijna onverdraaglijk.

Acab deed het enige wat hij kon doen. Wat hij moest doen. Voordat de metamorfose van het vleermuismonster klaar was, sprong hij op en sloeg met zijn machtige voorpoot de stenen kop van de vleesgeworden nek. De kop rolde over de grond en veranderde in een bloederige massa van vlees en bloed die het uitschreeuwde van woede.

Hij stormde de tent uit, de prijs van zijn onverschrokken aanval in zijn muil. Buiten werd hij ontvangen door een wolk van messen, speeren en kogels. Met het hoofd van de vleermuispriester stevig tussen zijn tanden verdween hij in drie machtige sprongen in de nacht, de vijand achter zich latend. De stinkende kop bleef echter onophoudelijk gillen op een gruwelijke toonhoogte. De nachtdieren die het geluid hoorden, kropen weg in het diepste hol dat ze konden vinden.

In de grot ging Juan systematisch verder met het onderzoeken van de wonden op zijn lichaam. Een kogel had een hap uit zijn vlees genomen, hoog op de schouder. Een gemene messteek in zijn buik moest verzorgd worden om een infectie te voorkomen. Zijn hart sloeg een slag over bij het zien van een stuk huid op zijn been dat grijs geworden was, daar waar een speer hem geschampt had. Geur en kleur vertelden hem direct de waarheid: de vijand had zijn wapen met een sterk gif ingesmeerd. Hij leefde nog omdat het geen open wonde was.

Naast hem giechelde het hoofd van de vleermuisman hoog en vals, maar stil genoeg om zijn schuilplaats niet te verraden. Het gillen was pas gestopt nadat Juan de onderkaak van de muil helemaal had losgescheurd van de schedel.

Om dit te overleven zou hij meer nodig hebben dan eten, rust en het normale ritueel van reiniging, heling en versterking. Uiterst geconcentreerd overliep hij de voorraad magische kruiden die hij bij zich droeg. Hij dankte de goden dat zijn vrouw Fransisca een witte heks was, een bruja blanca, die er altijd voor zorgde dat zijn buidels goed gevuld waren. Hij inspecteerde het vlees, het bloed, het hoofd van de Camazotz en de beschikbare kruiden en ging aan de slag.

Als genezer, curandero, en zwarte magiër kende hij de rituelen die hem zouden redden. Hij mengde de genezende kruiden met het bloed van de lama en dat van zichzelf. Zo verkreeg hij een product dat als antistof moest werken tegen het dodelijke gif.

Aarzelen was geen optie en hij slikte het vlug in. De walgelijke smaak van het brouwsel nodigde niet uit om er langer over te doen dan strikt nodig was. Dit was de eerste fase van het ritueel: een mengsel gemaakt volgens de traditie van de witte heksen om te helen.

Zacht zong hij een lied in de hoop dat zijn betovering hem zou verschuilen voor de vijand, die er zeker aankwam. Dit was de tweede fase: een magisch lied dat hem zou verbergen en beschermen.

Hij besloot een fase hoger te gaan en negeerde de waarschuwing van Acab, zijn geestesdier. Voor de komende confrontatie met de vijand had hij een krachtiger manifestatie nodig dan wat de jaguar hem kon leveren. Door middel van een betovering sloot hij het menselijke deel van zijn geest op in een woord. Als een goede vader koos hij de naam van zijn jongste dochter Monica, die binnen een paar dagen, op 17 januari 1987, jarig zou zijn.

Hij slikte een ander mengsel, gemaakt volgens de leer van de zwarte magiërs. Zijn menselijke vorm verdween en hij werd iets waar hij niet fier op was: een monster, de vleesgeworden kwaadaardigheid, ver van mens en dier, enkel en alleen gericht op overleven en vernietigen. In één, twee, drie happen slokte hij de rest van het vlees op, samen met het hoofd van de vleermuisman. Zijn nieuwe lichaam zette het om in de energie die hij nodig had om het helingsproces een kans te geven. Abrupt viel hij in een rusteloze slaap. Het lied dat hij had gezongen, kreeg greep op zijn omgeving en een beschermende kring ontspoon zich rond de ingang van de kleine grot. De monsters kwamen

en werden gestopt. Maar ze besloten te wachten. Wraak was hun dierbaar.

Juan sliep. Hij droomde even van zijn vrouw en kinderen, waarvan de jongste nu zijn menselijkheid droeg, verstopt in haar naam. Daarna nam het beest het volledig over en gleed hij weg in het duister.

'Juan! Juan, ontwaak! De Laatste Dagen komen eraan!' klonk ineens een gebiedende stem.

Juans hoofd vulde zich met kennis en de stem vertelde hem van de kosmische strijd op het hoogste niveau. Hij leerde dat Akash, de Ene, de god die leiding geeft aan de schepping, permanent strijd voerde tegen de Leegte. Het was de Leegte die heel lang geleden de schepping had gedroomd en dan de eerste woorden van maken had gesproken. Uit zijn woorden ontsprong de goddelijke vonk die alles mogelijk maakte. Juan leerde dat hij grootvader zou worden. Zijn dochter Monica zou een meisje baren. Dit kind zou het enige wezen zijn dat de aarde en het universum kon redden van de ondergang.

De stem vertelde hem over zijn rol in deze strijd. Als drager van de jaguar was hij zijn leven lang al beschermer geweest van zijn gemeenschap. Dat had hij voortreffelijk gedaan. Nu was er een nieuw hoofdstuk aangebroken in zijn lotsbestemming. Zijn belangrijkste taak werd ervoor zorgen dat zijn jongste dochter de juiste man zou treffen. Het moest een sterke Coya-man zijn, hun stam waardig. Samen zouden ze het licht geven aan het kind dat de wereld zou redden. Juan zou geëerd worden in de liederen en hij zou voor altijd blijven bestaan in de herinneringen van zijn dierbaren.

Juan kreunde gelukkig in zijn trance, maar vervolgens veranderde de droom in een nachtmerrie. Een gekke gringo met duistere bedoelingen probeerde het hart van zijn dochter te stelen en tegen de wil van God baarde zij nu een zoon. Als hij die gevaarlijke dwaas liet begaan, zou hij zijn dochter verliezen en zou de wereld ophouden te bestaan.

Boven hem stopten de sterren met draaien, ze vielen brandend uit de hemel. Grote angst beroerde zijn hart. Het universum viel vervolgens voor altijd alle kanten op.

Het beest ontwaakte sissend met de smaak van as op zijn gevorkte tong. Vaag herinnerde het zich een droom over de Laatste Dagen. Dichtbij zweefde een naam die hem zijn menselijkheid zou teruggeven. Maar hij was nog geen mens, hij was sluw en listig en voordat hij zijn zwakke, menselijke vorm weer zou aannemen, liet hij zijn geest over bergen en vlakten dansen en zag hij in het morgenlicht de vijand.

Honderd buitenaarders, dienaren van Akash, stonden voor zijn grot, alleen tegengehouden door de macht van de beschermende betovering. Op enkele kilometers afstand zag hij Diego met zijn jaguar-krijgers oprukken. Ook zijn vrouw Fransisca kwam eraan, samen met haar heksenusters en haar jongste dochter. Het dier dat Juan was, sidderde van ontzag bij het zien van het witblauwe, magische licht van de jonge vrouw, dat oplaaide als een vurige toorts.

Terwijl hij ontwaakte, dacht Juan aan de twee onteerde en onthoofde kinderlijkjes. De wraakzucht laaide hoog op en dreef hem uit zijn schuilplaats. Enkel de verdroogde huid van de lama bleef achter. Hij boorde zich een weg naar buiten door steen en stof. Hij was geen mens, hij was geen beest, hij was geen god ... hij was een vleesgeworden gruwel, gemaakt van zwarte magie en moordzucht. De doodseskaders van voorbij de poort tussen de werelden die aan de ingang van zijn grot wachtten, sidderden bij zijn aanblik. Hij had het lichaam van een slang en de machtige, klauwende poten van een jaguar. De vleugels en het hoofd had hij spottend geleend van de Camazotz.

Hij steeg op als de gevleugelde dood en tijdens de algemene verwarring van de vijand sloeg hij toe, snel en dodelijk als een bliksemstorm. Diep in het beest zocht Juan naar de naam die hem straks moest verlossen van het monster dat het meest primitieve deel was van hemzelf. Het slangenbeest was heer en meester over de strijd en het baadde zich in stromen van bloed. Voor het gebruik van deze ongebreidelde kracht betaalde hij echter een verschrikkelijke prijs. De gruwelijke emoties van het beest keerden zich tegen hun schepper. Als een orgie van pijn en genot brandden ze zich een weg naar zijn kern om de ziel van de zwarte magiër te claimen ... voor altijd.

Tientallen jaguarkrijgers vielen nu de vijand in de rug aan. De strijd was snel beslecht. De dienaren van Akash probeerden te ontsnappen langs kloven en spleten tussen de rotsen, maar ze waren te traag en te zwak. Sommige hadden pech en kwamen het groteske slangenbeest toch weer tegen op hun vlucht; andere hadden evenmin geluk en liepen tegen de jaguarkrijgers op. Vijf buitenaarders in dienst van de Ene dachten de dans te ontspringen. Ze kwamen de heksenzusters en Monica tegen, maar wisten niet dat witte heksen evenveel manieren kennen om een leven te geven, als om een leven te nemen. Fransisca ving er twee met een spreuk en liet hun hoofden ontploffen met de kracht van haar wil. Severia en Paulina richtten beiden hun staf op het hart van hun woeste tegenstander. Nog eenmaal perste zijn hart bloed door zijn aderen, daarna stond het stil. De twee verscheurende beesten die zich op Monica gooiden, zagen te laat de witte vlammetjes over haar huid dansen. Ze eindigden beide als een hoopje as, weggeblazen door de wind.

Veel later, nadat de vijand vernietigd, gebroken en verscheurd was, zat het beest zich nog vol te vreten met hun vlees en bloed. De witte heks en haar gezusters lokten het met een spreuk. Nog dronken van zijn overwinning kwam het dichterbij: vier meter vleugels, klauwen en tanden. De jonge vrouw liep recht op hem af; zijn listige zelf schrok ervan. Hij hoorde het helende lied van haar ziel en zijn hoofd bewoog mee op het ritme van de melodie. Onverschrokken naderde ze hem en hij opende zijn muil. Zijn tong flitste naar haar en proefde haar essentie. Eindelijk kreeg Juan de kans om uit het beest te ontsnappen.

‘Monica,’ fluisterde hij en met de kracht die hij zelf aan haar naam had verbonden werd hij opnieuw mens. Hij deed slechts één stap voor hij bewusteloos neerviel. Zijn broeders droegen zijn lichaam de berg af, terwijl zijn geest sidderde en beefde in de greep van de intense lusten van het slangenbeest en van een nachtmerrie over de Laatste Dagen. Juan vervloekte zijn lot. Hij was slechts een mens. Een speelbal van God.

De nederzetting van Juan was van enkele kilometers afstand te zien. Het was een verzameling gebouwen met hoge verdedigingsmuren

eromheen. Buiten die muren lagen de wijngaarden waar de beroemde bloeddruiven groeiden. Zij droegen de gewelddadige geschiedenis van dit stukje grond in zich. Verder waren er verschillende akkers en het kerkhof. Alomtegenwoordig was daar de Atacamawoestijn, soms onderbroken door uitlopers van de Andes. De mensen die daar woonden werkten samen volgens het principe van een coöperatie en volgens de aloude regels van de Coya. Alles was van iedereen en iedereen had er zijn plaats en zijn taak. Wat er ook gebeurde, je stond er nooit alleen voor.

Ze kwamen door de grote poort het erf op en werden hartelijk ontvangen door de rest van de bewoners. Een grote tafel werd naar buiten gebracht voor de jachtgroep. In een mum van tijd werd deze volgezet met grote stukken vlees, vers gebakken brood, geitenkaas, olijven en pikante saus. Niemand hoefde dorst te lijden: al snel stonden er ook een tiental flessen rode wijn en verschillende kruiken fris en helder water op de tafel.

Fransisca liet het bewusteloze lichaam van haar man naar haar kamer brengen. De twee dienstdoende genezers, Mauro en Lydia, verzorgden daar zijn wonden. De kogelwond op zijn schouder werd gewassen en de messteek in zijn buik werd ontsmet en opnieuw gehecht. De grijze wond op zijn been baarde hun echter het meeste zorgen: het agressieve, buitenaardse gif trachtte zowel zijn vlees als zijn ziel te vernietigen. Juan had zijn wonden zo goed mogelijk zelf verzorgd. Om volledig te helen was vooral rust en tijd nodig.

Fransisca liet zich samen met hem opsluiten. Pablo en Samuel, halfbroers van Juan, bleven bij de deur op wacht staan. Terwijl Fransisca een liedje zong uit haar jeugd, over bergen, woestijnen, zee en strand, waste ze Juan met een stinkende vloeistof en spoelde hem af met rein bronwater.

‘Één, om hem te beschermen tegen het kwaad van de Camazotz,’ prevelde ze zachtjes. Ze wreef hem in met een geurige balsem gemaakt van blaadjes van woestijnbloesems en fluisterde: ‘Twee, om hem wat beter te doen ruiken en om hem te bevrijden uit de greep van het slangenbeest.’ Nadien goot ze het sap van een cactusvrucht tussen zijn lippen. ‘Drie, om hem zonder nachtmerries te laten slapen, hem

een goede spijsvertering te geven en een frisse adem.' Na deze handelingen stopte ze haar man in bed, dekte hem toe en gaf hem een kus op zijn voorhoofd.

Op het moment dat ze wilde vertrekken, vloog hij brullend overeind, met rood schuim op zijn lippen. Pablo klopte op de deur. 'Heb je hulp nodig, Fransisca?'

'Ach nee,' antwoordde ze en ze voegde er gelaten aan toe: 'Ik wist dat het niet gemakkelijk zou zijn. Haal me wat te eten en een fles wijn als je wil. Dit hier zal nog een tijdje duren.' Met een koel, vochtig doekje wreef ze het schuim en het bloed van Juans mond terwijl ze haar liedje zong.

Pablo bracht haar eten en drinken. Samen met Samuel bleef hij in de buurt. Ze respecteerden hun oudere broer, maar hij was een zwarte magiër, soms helemaal van god los. In de greep van zijn monstrueuze slangeneest was hij een machtig wapen, maar ook totaal onberekenbaar en voor iedereen een gevaar. Hij was een voortreffelijke beschermer, maar hij leefde teveel volgens de oude regels. Soms weigerde hij zelfs Spaans te spreken, omdat hij de veroveraars nog lang niet had vergeven wat ze met zijn volk hadden gedaan.

'Herinner je je nog die keer dat je Juan vertelde dat hij moest ophouden met in het verleden te leven en dat hij naar de toekomst moest kijken?' vroeg Samuel aan Pablo.

Pablo barstte in lachen uit. 'Dat was de kortste discussie die ik ooit met hem had. Hij zei dat voor een Coya enkel het verleden en het nu telden, omdat de toekomst niet bestond.'

Samuel knikte en vulde hem aan: 'Daarom zien wij als enige levende wezens alles wat gebeurd is als een werkelijkheid die vóór ons ligt en ligt de toekomst achter ons. Weet je wat, hij had verdomme nog gelijk ook.'

'En die keer dat je over de Aymara's sprak als verzamelnaam van verschillende stammen die ongeveer dezelfde taal spreken?' grinnikte Samuel. 'Juan zei: Aymara's...? De Aymara's bestaan niet, knul. Het is een naam die de Spaanse veroveraars uitvonden om een bepaalde groep mensen in een bepaald gebied te kunnen belasten. Zie maar wat je mooie vriendjes voor goeds hebben gedaan met al het bloedgeld dat

ze hebben gestolen. Wat hebben ze in hemelsnaam uitgevoerd met al ons goud, zilver en koper dat ze hebben geroofd? Ze hebben er godverdomme de aarde, de lucht en het water mee vergiftigd! Aymara's ... Aymara's!' De broers brulden van het lachen terwijl ze de boze Juan imiteerden.

'We kunnen zo nog uren doorgaan,' zei Pablo. 'Ik weet nog goed dat hij in het dagelijks bestuur zijn veto stelde tegen de aankoop van een generator en de aansluiting op het elektriciteitsnet.'

'Evenals het plaatsen van een telefoon en de aankoop van een radio,' vulde Samuel hem lachend aan.

'Fransisca kwam met een platendraaier thuis en hij was des duivels! Hoewel, dat moet gezegd zijn, ik heb hem er nooit meer over horen klagen na die eerste avond vol vrolijke dansmuziek.'

'Veto... Veto! Bij ons Coya's bestaat het vetorecht niet!' zei Samuel met een stem die haast identiek was aan die van Juan en hun plezier kon niet op.

Ze beseften dat ze spraken over hun broer alsof ze na zijn begrafenis goede herinneringen ophaalden. Dat kwam omdat hij nu hulpeloos in een bed lag, ten prooi aan zijn eigen opgeroepen duivel. Ze gingen ervan uit dat hij sneller dan verwacht weer de oude zou worden, zoals altijd. Beide mannen keken vooruit naar het verleden zoals alleen de Coya's dat konden, omdat voor hen de toekomst niet bestond en Samuel mompelde: 'Ooit vertelde ik hem dat zijn geliefde Tiahuanacobschaving het de Inca's en vervolgens de Spanjaarden wel heel gemakkelijk had gemaakt door te verdwijnen.' Pablo herinnerde zich het moment. 'Juan keek me aan en god, wat stonden zijn ogen verdrietig. Ik ga drinken, zei hij en dat deed hij. Weken aan een stuk.'

Pablo keek Samuel aan en opperde: 'Jij bent veel te ernstig voor je jaren. Kijk niet zo sip, we hebben nog een lange wacht te gaan. Herinner je je nog het moment dat Minda haar lokken blond geverfd had?'

Samuel grinnikte. 'Hij schreeuwde zo luid tegen dat meisje dat ze het tot in Copiapó konden horen.'

'Maar hij redde het niet, hè? De volgende dag waren alle vrouwen van de coöperatie blond!'

Buiten op het erf zaten de jaguarkrijgers rond een kampvuur dat hoog oplaaide en de koude woestijnnacht op afstand hield. Ze hadden de wijn geruild voor pisco, Chileense cognac, en de fles ging rond en rond. Een van hen, Nico, stelde de snaren bij van zijn charango. Als antwoord op de kreten die uit de slaapkamer kwamen, sloeg hij hard en ritmisch op de snaren van zijn instrument en met een volle, warme stem zong hij over de strijd tegen de Camazotz en over het slangenbeest dat zijn hoofd boog voor de witte vlam. Hij bezong de gebeurtenissen van gisteren en vandaag als verzen van Het Oneindige Lied waarvan ze allemaal deel uitmaakten.

Rond middernacht kwam Monica even bij haar moeder. Pablo en Samuel stonden nog steeds trouw op wacht en Monica stuurde hen weg met een dankbare glimlach. Haar moeder was aan het breien, maar nadat ze zich realiseerde hoe laat het was, stopte ze ermee en kwam ze met krakende knieën recht. Ze zei lachend: 'Ik word er niet jonger op, hè?'

Monica nam haar liefdevol in haar armen en zei met trots in haar stem: 'Je deed het anders niet zo slecht, daar in de bergen.'

'Vroeger had je hun hoofden horen knallen tot in Santiago, maar nu vraag ik me af of ze het tot hier hebben gehoord.' Beide vrouwen lachten stilletjes terwijl ze bezorgd naar Juan keken.

'Ga maar slapen. Ik blijf wel bij hem,' zei Monica die haar moeder stiekem zag gapen.

'Ach wat, hij is al een tijdje rustig. Het ergste is nu wel voorbij. Kom even met mij mee naar de vergaderzaal. Voor ik in mijn bed kruip, wil ik je iets laten zien.'